

gets i Aar, at vi have anset det for mindre heldigt — for at bruge et mildt Udtryk — at det ærede Udvalg allerede nu har fastholdt konsekvent og Ord til andet Folketingets Stilling til Sagen i Fjor. Vi have ment, at det vilde være hensigtsmæssigere, om man vilde vise nogen Imødekommenhed paa det nuværende Standpunkt. Det er jo en bekendt Sag, som jeg ikke behøver nærmere at udbrede mig over, at man undertiden bringer et Lovforslag fuldstændig tilbage til en tidligere Affattelse, og at dette sker saa vel i dette som i det andet Ting, men jeg turde maaske minde ærede Medlemmer om, at det sker i Almindelighed først ved den saakaldte eneste Behandling. Vi have ikke troet, at det var hensigtsmæssigt allerede nu at tage et saa fast og bestemt Standpunkt, at man ikke vil vige et Haarsbred. Vi tro, at et af de Punkter, hvor det vil være vanskeligst at komme til Enighed, er det, hvor vi have forsøgt at finde en Udvej, som mulig kunde bringe Loven i Havn, nemlig Spørgsmaalet om det Beløb, som den paagældende, der skal have en Husejendom overdraget, selv skal kunne raade over. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Udtalelser om, hvorvidt det skal være det ene eller det andet Beløb. Det blev jo diskuteret saa omhyggelig fra alle Sider her i Fjor, at der ikke er nogen Grund til at optage Debatten igen. Jeg staar i saa Henseende paa det samme Standpunkt som i Fjor, at jeg kan erkende, at det ikke ret ofte vil kunne hændes, at man træffer en ung Arbejdsmand, der har opsparet sig et Beløb, der maa være omkring 800 Kr., samt at man ikke ret ofte vil finde en virkelig Arbejdsmand, der har kunnet opspare sig det fornødne Beløb, naar han selv skal raade over $\frac{1}{5}$ af det Beløb, Ejendommen koster at tilvejebringe, plus det, som han nødvendigvis maa have ud over den strengt nødvendige Besætning. Vi erkende imidlertid, at det maa være ønskeligt at komme til en Middelvej i saa Henseende. Vi maa fastholde — og det vare mange fra alle Sider i dette Ting enige i i Fjor — at hvis Loven skal have en længere Varighed, maa man arbejde hen imod at komme dertil, at den paagældende dog i alt Fald om 5 Aar ejer i det mindste $\frac{1}{5}$ af det Beløb, som Ejendommen koster at tilvejebringe. Hvis man — hvad jeg tror — endnu staar paa dette Standpunkt i dette Ting, hvis man endnu mener, at det er, hvad man bør fordrø for Fremtiden, ser jeg ikke rettere, end at man maa betragte det, som vi have foreslaaet, som den lempeligste Maade at

naa derhen til, idet man det første Aar kun forlanger $\frac{1}{10}$ af den paagældende og derefter lader det Beløb, man kræver, stige med omtrent 100 Kr. om Aaret, indtil man naaar det, som man mener nødvendigvis maa være det fremtidige Krav til Manden, nemlig $\frac{1}{5}$. Vi tro ikke, at det vil være vanskeligt for den, der virkelig er en sparsommelig ung Mand eller en sparsommelig ung Kvinde — det maa for øvrigt vel huskes, at i Reglen er der to om at spare Pengene sammen — at spare 100 Kr. sammen om Aaret, og der vil altsaa ikke forholdsvis blive stillet større Krav til nogen i Løbet af de 5 første Aar, end der stilles det allerførste Aar, nemlig at den paagældende skal have sparet 400 Kr. sammen, og saa skal han vedblivende spare 100 Kr. sammen om Aaret, hvis han vil vente at komme i Betragtning. Det er jo saa væsentlige Fordele, der tilbydes den paagældende — den lave Rentefod og den absolutte Sikkerhed for, at naar Renten betales, bliver Kapitalen ingen Sinde opsagt — at man med Føje kan forlange, at det skal være vederhæftige og virkelig sparsommelige og agtværdige Folk, der faa denne Ydelse af Staten. Vi vilde sætte overmaade stor Pris paa, at denne Samling ikke skulde gaa til Ende, inden dette Forslag blev gjort til Lov, og det er dette, der har dikteret vor Optræden. Vi ville paa det allerbestemteste forvare os imod, at vi i nogen Maade ville lægge Hindring i Vejen for de Planer, som Udvalget muligvis maatte have for sin yderligere Fremgangsmaade. Vi have kun ikke kunnet forstaa, at det Standpunkt, som Udvalget har indtaget allerede nu, er korrekt, og derfor have vi gjort det Forsøg, som her foreligger i Ændringsforslagsform, for at finde en Udvej fra det, som vi anse for at være den væsentligste Anstødssten de to Ting imellem, en Udvej, som muligvis kunde være acceptabel. — Jeg skal med det samme udtale, at jeg ikke helt og holdent er ret vel rede til at stemme med Udvalget for adskillige af dets Forslag. Jeg kan saaledes ikke forstaa, hvorfor man vil skyde Sogneraadene til Side og udelukke dem fra at have nogen som helst Indflydelse paa, om disse Huslodder skulle tilvejebringes og tilvejebringes for de paagældende Personer eller ej. Jeg kan ikke ret vel forstaa, hvorfor man i dette Tilfælde er kommen til den Erkendelse, at det er uhenigtsmæssigt at høre ogsaa de kommunale Raads Mening om Sagen. Der forekommer mig ikke at være nogen Grund til at nære Tvivl om, at Sogneraadene ville